DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

XXIV. évfolyam, 4. szám. 1980. április Ára: 4,— Ft

MELLÉKLETTEL

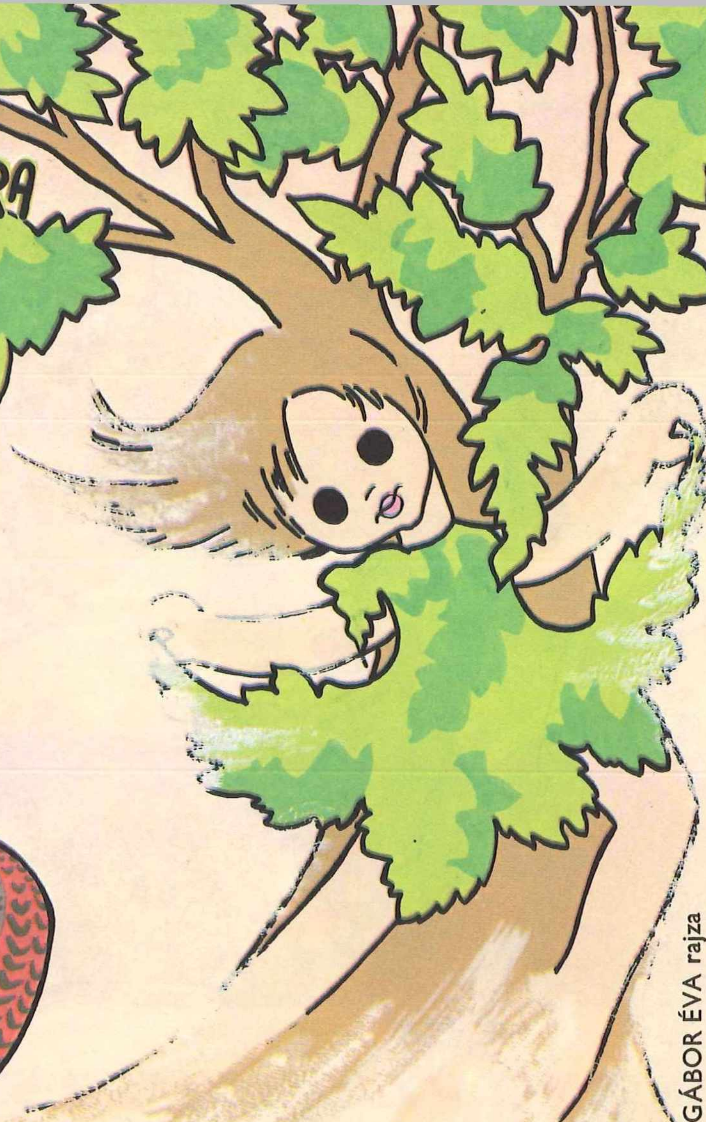
SÓTI KLÁRA rajza

VERESS MIKLÓS:

TAVASZI DAL KISLÁNYHANGRA

Sugaras mezőben
karját égre tárva,
zöldcsipkés szoknyáját
libbenti a nyárfa.

Gyönyörködik táncán
egy aranyos fácán.

Zöldszoknyás királylány
táncol a mezőben,
elrejtőzik árván
ezüstlő esőben.

Mintha puska szólna,
hullna fácán tolla.

Nem látom, nem hallom,
nyírfa álma vagyok,
esőn át, napon át
boldoggá ragyogok.

Lehetnék királylány,
leszek még szivárvány.

GÁBOR ÉVA rajza

ÜZENI

Kedves Barátaink!

Dörmögő Dömötör megígérte, hogy tavaszi varázslatra tanít bennünket. Nem is tudtuk elképzelni, milyen meglepetést tartogat. Azt mondta, szedjünk össze néhány kis cserepet, bögrét vagy üres tejfölös poharat, és máris kezdődhet a varázslás. Kiraktuk az edényeket, Dörmögő mindegyikbe tett egy kis földet, aztán elővette titokzatos papírzacskóit. Apró magocskák kerültek elő belőlük. Nos, nem titkolódzunk tovább: tavaszi növényültetés kezdődött. Földbe került többféle retek, petrezselyem, karalábé meg a finom ízű lila hagyma magja is. Azóta napos helyen tartjuk kis „kertünket", rendszeresen locsoljuk, s ha már elég nagyok lesznek a palánták, ki is egyeljük őket: kihúzzuk a túl sűrűn burjánzó szárakat, hogy minden cserépben csak 3-4 maradjon. Ha itt lesz majd a jó idő, a nagy kert földjébe telepítjük az egész társaságot. Nincs kedvetek kertészkedni? Ablakban, erkélyen is megnőnek az ínyencségek!

Még egy fontos dolog: aki anyák napjára készülődik és tanácsra van szüksége, olvassa el figyelmesen lapunk 6-7. oldalát! Februári rejtvényünkre minden eddiginél több helyes megfejtés érkezett. Eszerint a következő tárgyak tartoznak egymáshoz: antenna, televízió, műsorújság; lázmérő, gyógyszer, injekciós tű; postaláda, levél, bélyeg; autóbusz, autóbuszjegy, megállót jelző tábla; szeméttartó, kukatartály, szemétgyűjtő kocsi. Könyvjutalmat ezúttal a következő gyerekek kapnak: *Fehér Olga, Kalmár Györgyi, Krokovay Nóra, Márkus Gábor* és *Attila, Neszmélyi Zsolt, Székely Kinga, Tar Annamária*, Budapest — *Várady Edit* és *Béla*, Pécs — *Bodó Edit*, Tiszafüred — *Cserpes János*, Kapuvár — *Csoma Zsuzsa*, Kaba — *Gáspár Zsuzsa*, Beregszász — *Jenei Gabi*, Siófok — *Kiszely Béla*, Kondoros — *Kovács Andrea*, Pomáz — *Kovács Laci*, Markotabödöge — *Kulai Szabolcs*, Gödöllő — *László Józsi*, Kiskunfélegyháza — *Matyasovszki Sanyi*, Békéssámson — *Mirk Péter, Mónika* és *Tibi*, Pilisvörösvár — *Szabó Marica, Ági* és *Kati*, Karcag — *Szakál Péter*, Szeged — *Szécsényi Ildikó* és *Anita*, Győr — *Szilágyi Balázs*, Debrecen — *Szűcs Sanyi*, Kunszentmárton — *Tóth Olga*, Kiskunfélegyháza — *Vas Krisztina*, Kecskemét — 2. sz. *Óvoda nagycsoportosai*, Abádszalók.

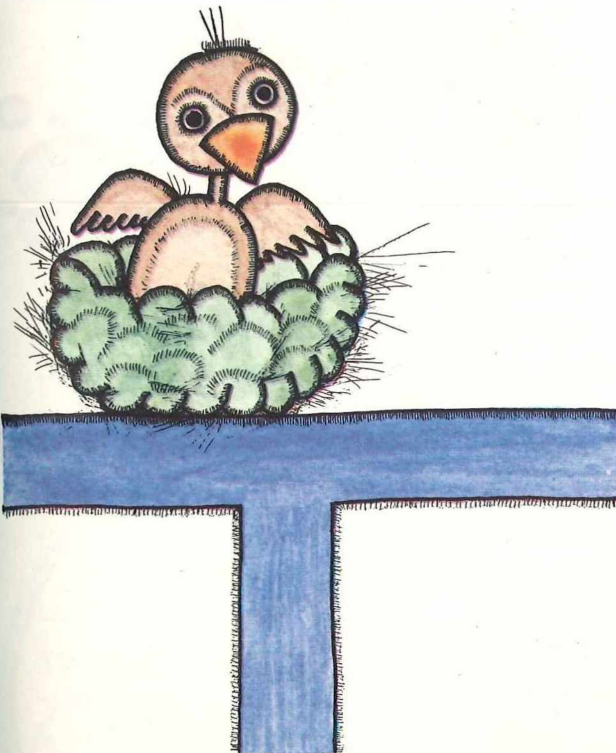
Mindenkit szeretettel üdvözöl a két jóbarát:

GORKIJ:

A VERÉBFIÓKA

Fordította: SZŐLLŐSY KLÁRA

A verebeknél éppen úgy van, mint az embereknél, a felnőtt verebek roppantul unalmasak, és mindenről úgy beszélnek, ahogyan az a könyvekben meg van írva, a fiatalság pedig megy a maga feje után.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy sárga csőrű verébfióka, úgy hívták, hogy Csirip. Egy fürdőház ablaka fölött lakott az eresz alatt, csepűvel, mohával meg egyéb puha anyaggal kibélelt, jó meleg fészekben. Repülni még nem próbált, de már verdesett a szárnyával, és mindegyre kikukucskált fészkéből: minél előbb meg akarta tudni, milyen is tulajdonképpen a nagyvilág, és alkalmas hely-e az ő számára.

— Csitt csak, csöndben csücsülj! — intette őt verébmamája.

Csirip megrázta a szárnyát, és a földre nézett.

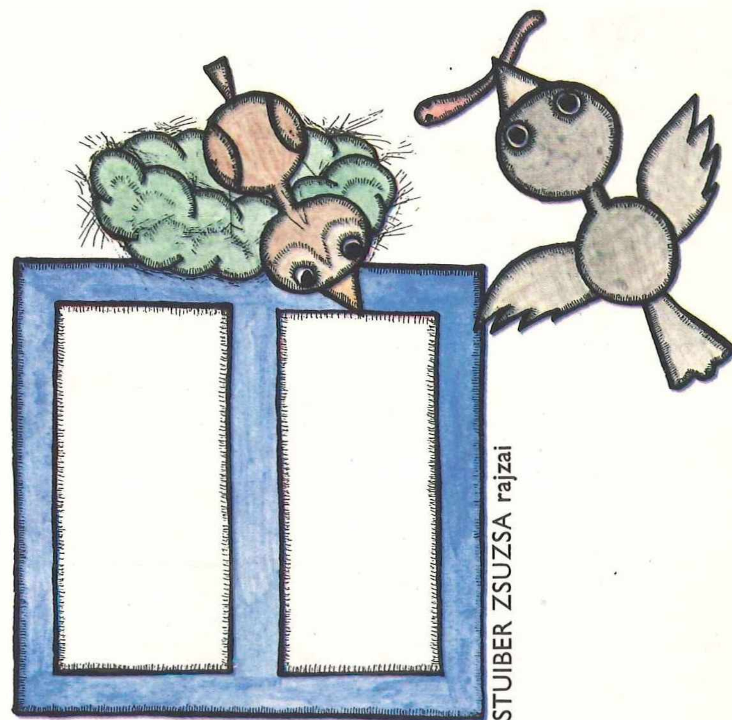
— Csúnya, csupasz, csúnya csupasz! — csipogta.

Hazaérkezett a verébpapa, finom bogárkát hozott Csiripnek, és elhencegett vele:

— Ugye, csuda csemege? Csuda?

— Csuda, csuda! — helyeselt a verébmama.

Csirip pedig bekapta a bogarat, és azt gondolta magában: „Lábas kukacot hoztak — be furcsa csuda!”

STUIBER ZSUZSA rajzai

És mindegyre kihajolt a fészekből, kipislogott a földre.

— Csitt, csöndben ülj — nyugtalankodott az anyja. — Még kibukfencezel innen!

— Micsoda, micsoda? — kérdezte Csirip.

— Semmi csoda, hanem leesel a földre, jön a macska, és fölfal — magyarázta az apja, aki éppen vadászatra indult.

Így éltek, éldegéltek, de Csirip szárnya csak nem akart nőni.

Egyszer fújt a szél:

— Micsoda? Micsoda? — kérdi Csirip.

— Fúj a szél, vigyázz, mert kifúj a fészekből, és ledob a földre, a macskának eledelül — magyarázta az anyja.

Csiripnek ez sehogy se tetszett, azért megkérdezte:

— Miért himbálóznak a fák? Maradjanak nyugton, akkor majd mindjárt eláll a szél...

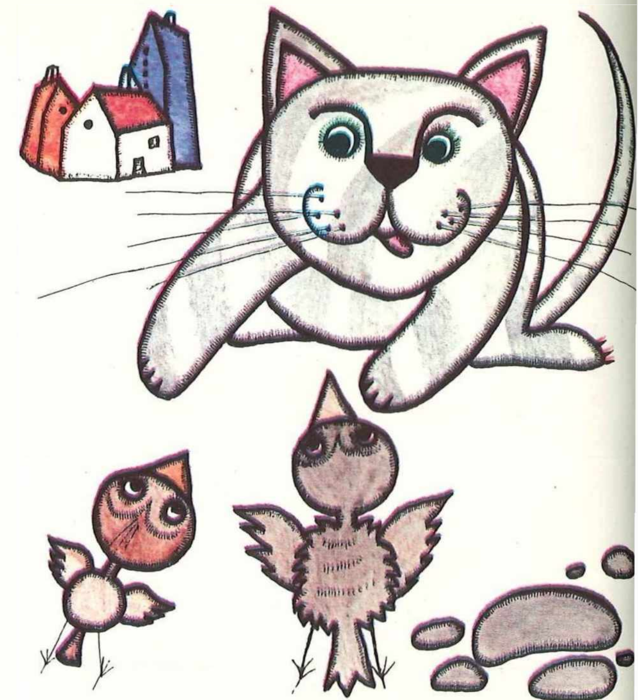
S hiába magyarázta az anyja, hogy az nem úgy van, Csirip nem akarta elhinni, szeretett mindent a maga módján megmagyarázni.

Arra megy egy ember, karját lóbálja. Csirip kész a magyarázattal:

— A macska kitépte a szárnya tollát, csak a csontja maradt meg!

— Ember az, te, s az ember mind szárnytalan — mondta verébmama.

— Miért?

— Az a sorsuk, hogy szárny nélkül éljenek, örökké csak a lábukon ugrálnak, érted?

— Miért?

— Mert ha szárnyuk lenne, mind megfognának bennünket, mint ahogy mi megfogjuk a legyet.

— Csitt! — méltatlankodott Csirip. — Csitt, csacsiság! Mindenkinek kell, hogy legyen szárnya. Hiszen a földön sokkal rosszabb, mint a levegőben! Majd ha nagy

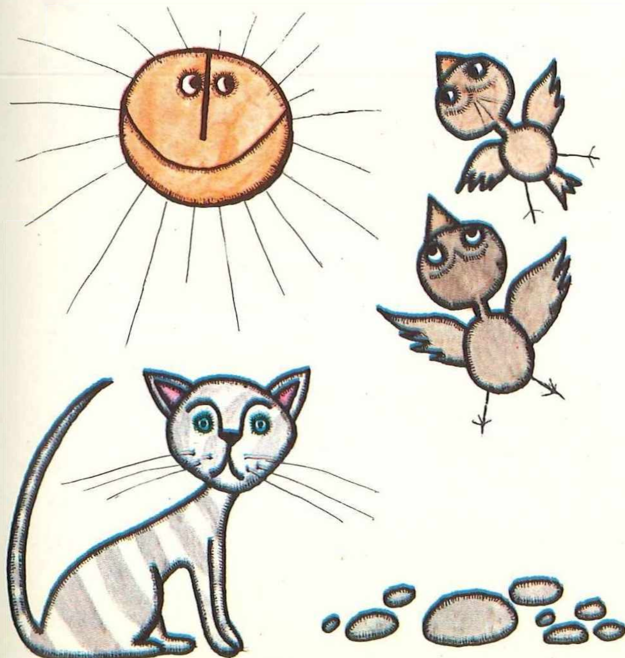
leszek, megcsinálom, hogy mindenki tudjon repülni.

Csirip nem hitt a mamájának, mert még nem tudta, milyen rossz vége lesz annak, ha nem hisz neki.

Leült a fészek legszélére, és teli torokból rákezdett a maga-költötte dalra:

Ej, szárnyatlan emberek,
gyalogosan jártok!
Megesznek ám a legyek,
akármit csináltok!
Inkább ilyen kicsi legyek,
s mégis én egyem a legyet!

Addig-addig énekelt, amíg szépen kipotyogott a fészekből. A verébmama utánavetette magát, de máris ott termett a macska.

Megijedt Csirip, kitárta szárnyacskáját, erre-arra billegett vékonyka szürke lábacskáin, és azt csipogta:

— Van szerencsém, van szerencsém...

A verébmama félretaszította, tolla égnek állt, berzenkedett, félelmetes bátorsággal kinyújtotta körmeit, egyenesen a macska szemének...

— Hess, hess! Repülj, Csirip, repülj fel az ablakra, repülj...

A rémület erőt adott a verébfiókának, felemelkedett a földről, egyet ugrott, meglebbentette szárnyát, egy-kettő, és felröppent az ablakra!

Anyukája is hamarosan követte, igaz, hogy farkatlanul, de annál nagyobb boldogsággal, leült melléje, tarkón legyintette, megszidta:

— Mi volt ez?

— Ugyan mi? — feleselt Csirip. — Nem lehet mindent egyszerre megtanulni.

A macska odalenn ült, mancsáról tisztogatta a verébtollat, és fel-felpislantott rájuk csúnya zöld szemével:

— Mi-milyen finom a húsa a verébfiókának, mi-intha egérke lenne, mi-ilyen kár!

Így minden jól végződött, csak szegény verébmama hagyta ott a farkát.

SOMORJAI ÉVA rajza

SEBŐK ÉVA:

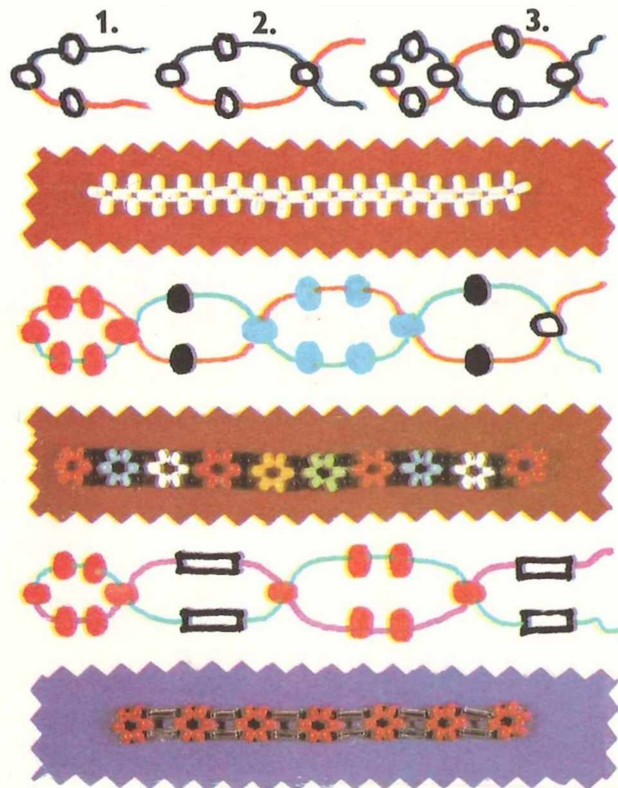
Cinegenóta

A borókaligetben, hol a fák
törzse mazsolabarna,
élt egy cinege,
cin-cin-cinege,
szép tolla tarka barka.
A borókaligetben, hol a bokrok
zöldek, akár a körte,
szállt egy cinege,
cin-cin-cinege,
röpdösött körbe-körbe,
folyton csak körbe-körbe.
A borókaligetben, hol a gombák
kalapja barackos sárga,
gyűjtögetett a
cin-cin-cinege
ezüst dalt ezüst kosárba,
ezüst dalt ezüst kosárba.

Gyöngyvarázslat

Pillants a fényképekre: egy-egy színes gyöngysor részeit láthatod rajtuk. Ezeket a gyöngysorokat a kispesti és a tápiószecsői gyerekek készítették. Ugye gyönyörűek! És milyen büszkén viselik majd az anyukák! Még van idő anyák napjáig, te is fűzhetsz hasonlót. Képzeld magad elé édesanyádat a legszebb ruhájában, és tervezd el, milyen színű gyöngysor illene hozzá a legjobban. 1-2 dkg gyöngy és egy körülbelül 70 cm hosszú, erős műanyagszál (damil) szükséges a munkához.

A damilszálat félbehajtjuk, és a két végére felváltva fűzzük a gyöngyszemeket. Közép felé, a hajtás irányába toljuk őket; ott lesz a gyöngysor egyik vége. Ezt a fűzésmódot „kétszálas fűzés"-nek nevezik — holott csupán egy félbehajtott fűzőszál két ágáról van szó —, mert egymással párhuzamosan, két sorban, néha egymást keresztezve futnak a szálak. Az érthetőség kedvéért két színnel rajzoltuk a fonal két ágát. A bal oldali rajzok elárulják a fűzés menetét.

Ugye nem is nehéz? Valóban olyan, mint egy varázslat. A kívánt hosszúságig folytasd a fűzést, és a végére érve csomózd meg a szálat. Fűzd vissza néhány szemen át, így nem bomlik ki, és nem szúrja majd a nyakat.

Csak ezután vágd el a damilt. Színes fonalból sodorj a gyöngysor két végére megkötőt.

Ezzel kész a szép ajándék. Itt most néhány további mintát mutatunk, választhatsz belőlük. Ha ügyes vagy, újabbakat is kitalálhatsz.

A fűzéshez szükséges vegyes vagy egyszínű kásagyöngyöt és szalmagyöngyöt dekánként 2-3 Ft-ért, a damilt 15 Ft-ért lehet kapni a következő címen: RÖLTEX Deák Ferenc utca 17. Budapest, 1052. Írásbeli kérésre már 2-3 dkg gyöngyöt is elküldenek vidékre postán, utánvéttel.

HORVAY MARIANNE

HAJDU ZOLTÁN:

Szemek

Húgom szeme olyan zöld,
akár tavasszal a föld.

Bátyám szeme fekete,
mint a sötét rekettye.

Az én szemem árnyakat
vető barna alkonyat.

Csak jó anyánk szeme kék,
akár májusban az ég.

SÓTI KLÁRA rajza

MADÁR JÁNOS:

Édesanyám

Ha napsugár volnék,
arcod fölött
mosolyogna az ég.
Ha fa volnék,
ablakod alá hívnám
a madarakat.
Ha méhecske volnék,
elhoznám néked
a virágok üzenetét.

BÉCSY LÁSZLÓ:

EGÉSZ ÉJJEL NYITOTT SZEMMEL

Esténként, amikor a nap nyugovóra tér, és ti már a mesét nézitek a televízióban, akkor indulnak útjukra az erdőben az éjszakai állatok.

Előbújnak rejtekhelyükről a kis egerek, pelék, sünök, rókák, és élelem után kutatnak. Útjuk nem veszélytelen, mert bármikor lecsaphat rájuk a nesztelenül suhanó, erős bagoly. Az uhu a legnagyobb a nálunk élő nyolc különféle bagoly közül. Mióta tilos rá vadászni vagy a fészkét bántani, szépen szaporodik. Éppen mostanában kelnek a fiókák. A madáranya egy hónapja lerakta és azóta melengeti a tojásait. A kicsinyeket a szülők egerekkel, pockokkal etetik. Gyertek, lessük meg őket!

Védett sziklaüreg három tojást rejt a bagolyfészek

A tavaszi hérics szép sárga virág mindig akkor nyílik, amikor az uhu költ

A szerző felvételei

Kopár, meredek hegyoldal, függőleges sziklafal; itt van a „bagolyvár"

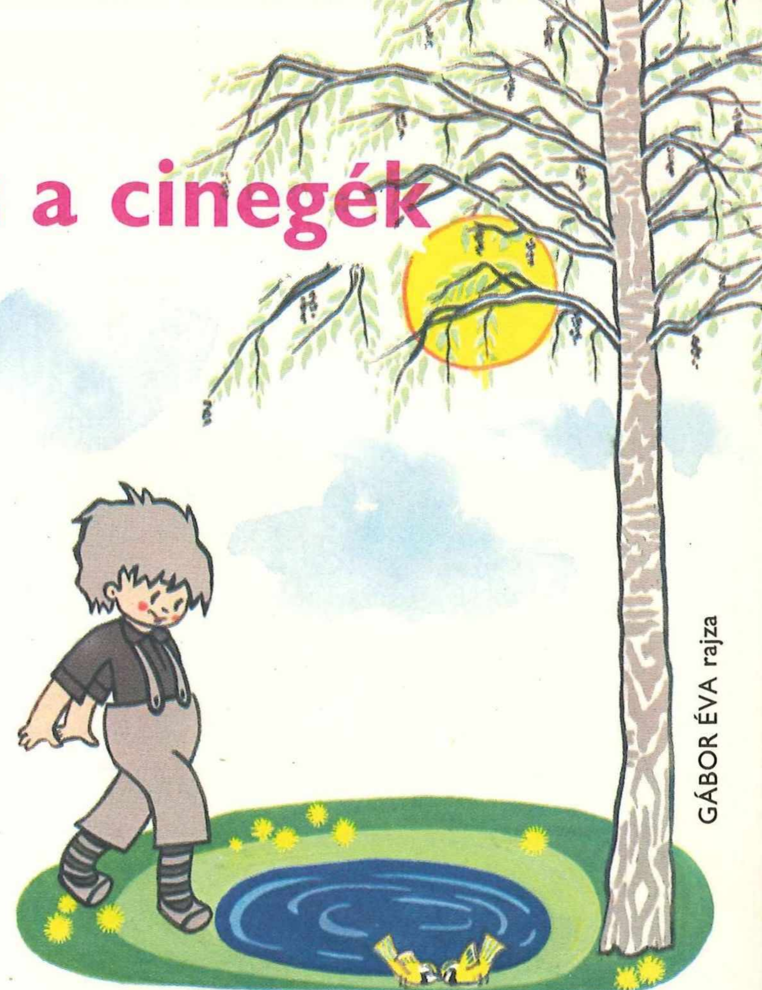
A pihés fiókák

Egy felserdült fióka

OSVÁT ERZSÉBET:

Andris és a cinegék

Fura kisfiú volt Andris.

Mackójára, traktorára, űrhajójára és a többi játékára naphosszat rá sem nézett. Csak a pocsolyákat, tócsákat kedvelte. Gázolni bennük cipőstül, az volt csak a pompás mulatság! Ha messziről észrevett egy pocsolyát, uccu bele! A közepébe! Abban lelte örömét, ha a cipője cuppogott a vízben.

De egyszer történt valami.

Andris édesanyjával bandukolt haza az óvodából egy nagy zápor eső után. Egy fehér derekú nyírfa lábánál megcsillant előtte egy tükrös tócsa. A nap aranyat szórt rá, csillogóvá varázsolta. Az égről vidám szivárvány, a fáról zöld lombok nézegették magukat benne. Sárga pitypangok pettyezték a frissen megfürdött füvet. Örültek az újra szép időnek.

Andrisnak tüstént kedve kerekedett belegázolni a csillogó tócsába. Már-már bele akart lépni, amikor... megpillantott egy cinkepárt. A tócsára szálltak, és szomjasan kortyolták vizét.

Andris kerek szemmel bámulta őket, és pár pillanatig meg sem moccant. Majd édesanyja felé fordult:

— Nézd csak — kiáltott fel örvendezve —, hogy isznak a tócsa vizéből!

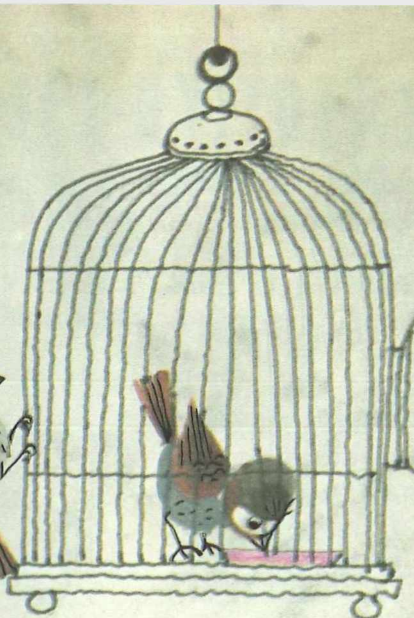
Hirtelen visszalépett a tócsa széléről, és megfogta édesanyja kezét:

— Gyerünk, anyukám — szólt suttogva — ne zavarjuk a kis cinegéket.

TANDORI DEZSŐ:

Vers négy madárról

Mesélek most egy házról,
és benne négy madárról.
Szól ott a madárének,
madarak így mesélnek.

Miről is mesélgetnek?
Vagy talán beszélgetnek?
Ülnek abban a házban,
néha a kalitkákban,

néha a könyvespolcon,
máskor le kell hajolnom,
hogy fölemeljem őket,
lesek, rájuk ne lépjek —

Lábamra felszökdelnek,
ott nyaralnak, telelnek,
télen a harisnyámon,
nyáron a mezitlábon;

És ősszel és tavasszal
teli a madár-asztal
mindenféle füvekkel.
Nekiláthatnak reggel.

Néha mint egy fa, lármás
ez a furcsa madárház.
Néha csendes, mint éjjel
a park, teli verébbel.

Négy veréb él e házban,
alszik ki-ki magában,
ám reggel, felébredve,
les rájuk egy-egy medve.

Igen, a játékmedvék
mind a verebek kedvét
lesik; így beszélgetnek,
és verebes jókedvet

áraszt a négy kalitka.
Kérditek, mi a titka?
Ne tőlem kérdezzétek!
Ha szól a veréb-ének,

talán, ahogy a mackók,
megértetek öt-hat szót,
és öt-hat szó, verébül,
nagy tudomány az végül!

SOMORJAI ÉVA rajza

CSARUSIN:

A VERÉB

Egyszer Nyikitka sétálni ment a papájával, sétálgat, egyszer csak hallja — valami csiripel:

— Csirip-csirip!

— Csirip-csirip!

— Csirip-csirip!

És látja Nyikitka, hogy egy csepp kis veréb ugrándozik az úton. Felfújja magát, olyan, mint egy tollgombóc. Rövid a farkincája, sárga a csőre, és nem repül el sehová. Úgy látszik, még nem tud repülni.

— Nézd, papa! — kiált fel Nyikitka. — Ugye, ez a veréb nem igazi?

A papa pedig feleli:

— Dehogynem, Nyikituska, igazi veréb az, csak még kicsi. Kiesett a fészkéből a verébfióka.

Nyikitka odaszaladt, hogy megfogja a verebet. Meg is fogta.

Hazavitték, és náluk lakott kalitkában. Nyikitka etette léggyel, kukaccal, tejbe áztatott zsemlével.

Szóval ott lakott Nyikitkával a kisveréb.

Egész idő alatt kiabált, enni kért. És milyen falánk! Mihelyt reggel felsüt a napocska, a kisveréb rákezdi a csiripelést, fölébreszt mindenkit.

Azt mondja Nyikitka:

— Megtanítom repülni, és elengedem.

Kiveszi a verebet a kalitkából, a padlóra teszi, és oktatja.

— Így csinálj a szárnyaddal — mondja neki, és a karjával mutatja, hogyan kell repülni.

A veréb pedig bebújt a pohárszék alá.

Még egy napig etette Nyikitka a madárkát. Aztán újra kiültette a padlóra, és tanította repülni. Karjával hadonászott, a kisveréb meg a szárnyával. Fölrepült!

Átrepülte a ceruzát.

Azután átrepülte a piros tűzoltóautót. De mikor a játékcicán akart átrepülni, beleütközött, és leesett.

— Még nem tudsz elég jól repülni — mondta neki Nyikitka. — Még egy napig etetlek.

Etette, etetgette még egy napig, másnap pedig a kisveréb átrepült Nyikitka zsámolyán.

Átrepült a széken.

Átrepült az asztalon, amin rajta állt a tejesköcsög. De a pohárszéken még nem bírt átrepülni — beleütközött.

Úgy látszik, még egy napig kell etetni.

Másnap Nyikitka kivitte a kertbe a verebet, ott kieresztette.

A kisveréb átröpült egy téglán.

Átrepült a fatuskón.

Megpróbált átrepülni a kerítésen, de beleütközött, és leesett.

De másnap már átrepült a kerítésen.

Átrepült a legmagasabbik fán.

Átrepült a házon.

Elrepült egészen Nyikitkától.

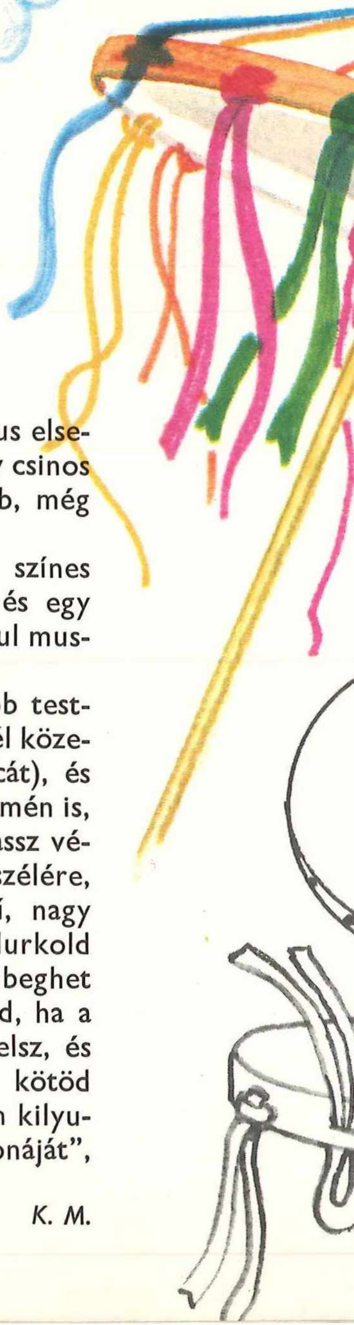
Ilyen jól megtanult repülni a kisveréb!

Fordította: SZŐLLŐSY KLÁRA

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

Májusfa

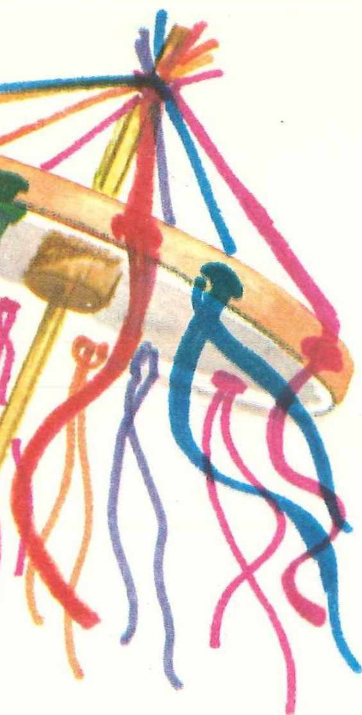
Aki szüleivel együtt részt vesz a május elsejei felvonuláson, tartson a kezében egy csinos kis májusfát; hadd legyen még szebb, még színesebb a menet!

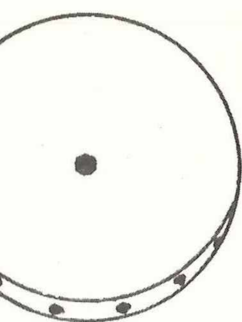
Kell hozzá egy hurkapálca, néhány színes szalag vagy fonaldarabka, egy dugó és egy rugalmas, kerek műanyagfedél (például mustáros üvegé).

Kérj meg egy felnőttet vagy nagyobb testvért, hogy lyukassza ki a műanyagfedél közepét (ebbe szúrjuk majd a hurkapálcát), és készítsen lyukakat körbe a fedél peremén is, egyenlő távolságban egymástól. Ragassz vékony, színes papírpántot a perem szélére, aztán fűzd a lyukakba tompa végű, nagy lyukú tűvel a szalagok közepét. Hurkold át mindegyiket, így két-két szál libeghet minden helyen. Még szebb lesz a fád, ha a szalagpárokból egy-egy szálat felemelsz, és a fedélen átszúrt pálca tetejéhez kötöd őket. Végül húzd a pálcára a középen kilyukasztott dugót; ez tartja a fa „koronáját", nehogy lecsússzon.

K. M.

SÓTI KLÁRA rajza

Játsszunk most együtt!

Kedves Szülők, Nagyszülők, kedves Felnőttek!

Ebben a Dörmögőben csaknem minden mese és vers madarakról szól. Játsszunk, beszélgessünk most mi is róluk!

Ilyenkor tavasszal megélénkül a madárvilág. Költöző madaraink lassan mind hazatérnek, van már táplálékuk a megújuló természetben. A gólya, a fecske megkeresi régi fészkét vagy újat épít magának, abban költi ki később fiókáit. De az itthon telelők is könnyen szereznek élelmet maguknak. Rovarok röpdösnek a levegőben, bogarak lepik el a bokrokat, fákat; előbújnak a legyek, szúnyogok, a fák kérge alatt életre kelnek a lárvák. Hasznos madaraink bőséges eledelhez jutnak: tisztogatják a gyümölcsfákat a kártékony rovaroktól. Ahol ezek a madarak fészkelnek, dúsabban termők a gyümölcsfák, egészségesebbek a gyümölcsök. A vízi madarak is megtalálják táplálékukat a lassan felmelegedő mocsarakban. Hangos a baromfi-

SOMORJAI ÉVA rajzai

udvar is a hápogó-gágogó libáktól, kacsáktól, káráló tyúkoktól, csipogó csibéktől és kukorékoló kakasoktól.

A városi gyerekek nem sokat láthatnak mindebből, de a falun élők közül sem mindenki kíséri figyelemmel a madarak életét. Vigyék el a felnőttek, nagyobb testvérek a kicsiket kirándulni, sétálni; figyeljék együtt az erdők, kertek, sétaterek madarait, táplálkozásukat, szokásaikat. Mondják el a gyerekeknek mindazt, amit az egyes madarakról tudnak: melyikük mit eszik, hol fészkel, költöző madár-e vagy itthon telel, melyiknek milyen a tollazata, mikor költ, a házi szárnyasok hol laknak, mivel etetik őket.

Ha figyelmesen elolvassák lapunkat, és egy kicsit felfrissítik korábbi ismereteiket, bizonyára sokat tudnak mesélni szárnyas barátainkról.

A lap aljára sárgarigót, harkályt, galambot, fecskét, baglyot, verebet, varjút, tyúkot, héját, vadkacsát, libát és gólyát rajzoltunk, a lap jobb szélére a táplálékukat, (más sorrendben!) a nagy képen pedig megtalálható mindegyikük lakóhelye.

Vágja ki a gyerek a lap aljáról a madarakat, és a felnőtt meséje nyomán keresse meg mindegyiknek a helyét. Hadd röpüljön minden madár a saját odújába, fészkére! Azután vágja ki a gyerek a lap széléről a madáreledeleket is, és etesse meg a madarait. Ha kedve van, beragaszthatja a madarakat és ennivalójukat a nagy képre.

R. K.

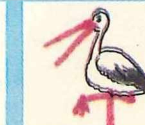

GYÁRFÁS ENDRE:

DÖRMÖGŐÉK ÉS A VARÁZSESZKÖZ

— Miért?
— Mikor?
— Milyen?
— Mennyi?
A sok kérdés csak úgy árad.
Dörmögő — bár tud felelni —
néha bizony belefárad.
— Dolgom van — szól. — Ám addig is
gyarapodjék tudásotok:
tessék, itt a varázseszköz.
Használjátok bátran, bocsok!

— Varázseszköz? S az mire jó?
— Látni, ami nem látható;
s mi távol van tőletek,
hadd kerüljön közelebb!

— Járjunk be ma erdőt-mezőt!
Mi leszünk a felfedezők
— kiált Berci, s nekivágnak
a tavaszba fordult tájnak.

— Mi mozdul a levelek közt?
— Add, öcsém, a varázseszközt!
Belenézek... s látom már jól:
most lesz pillangó a bábból.

SZÁVAY EDIT rajzai

— Parányi pont kering éppen
fejünk fölött a kék égen.
Eszközünkkel látni már:
ott az éhes sasmadár.
— Vigyázz, sármány!
Nagy szerencséd,
hogy a bocsok észrevették:
milyen veszély fenyeget.
Kit illet a köszönet?
Legfőképp a varázseszközt:
más nevén — a l á t c s ö v e t.

— Nézd! A patak túlsó partján
apró lények siklanak.
Varázsszemmel követjük a
bogárvadász gyíkokat.

— Figyeld csak: a lombok árnyán
hová röpül az a sármány?
Egy csavarás: kész a varázs,
s meglessük a fészekrakást.

F. GYŐRFFY ANNA rajza

Melyiket előbb?

Ezen a szép tavaszi napon a kertben akar ebédelni a család. Anyuka már megterített, de mielőtt asztalhoz hívná a gyerekeket, visszasiet a házba egy merőkanálért. Eközben sok minden történik a kertben: anyukára egyszerre három helyen is szükség lenne. Keresd meg azt a három helyet! Képzeld, hogy te vagy a három gyerek legidősebb testvére, most lépsz a kertbe; segítened kell! De mi a legsürgősebb? Hová szaladsz legelőbb? Rajzold le egy papírra azt, amit legelőször kell megfognod! Alája azt, amihez másodjára szaladsz, legalulra pedig azt, ami a leginkább várhat. Ügyelj a sorrendre, fontos! Rajzodat küldd el Dörmögő Dömötörnek!

K. M.

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Szerkesztő: Rákos Klára. Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó V. Felelős kiadó: Dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest VI., Dalszínház u. 10. Telefon: 120-850. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, 1370 Budapest, Postafiók 357. Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI, 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyed évre 12,—, fél évre 24,—, egész évre 48,— Ft.

Index: 25 193